

СЦЕНА ВТОРА.

(Царскитѣ палати).

ЕВЛЕНИЕ 1.

АСѢНЬ И ДРАГОМИРЪ.

Асѣнь и Драгомиръ (влизатъ. И двамата умислени).

Асѣнь.

И никаква злочестина не стана?

Драгомиръ.

Само единъ Господъ можа да запази отъ злочестина. Иванку на време съгледа злодѣеца и испровари ударътъ. Въ ржката е закаченъ, но твърдъ малко.

Асѣнь.

Горкиятъ Иванку! И сѣ зарадъ мене. Ами злодѣецътъ уловенъ ли е?

Драгомиръ.

Уловенъ е, царю честитий. (въздиша).

Асѣнь.

Ти въздишешъ, Драгомире, ами я попитай мене какво ми е... (въздиша и той).

Драгомиръ.

Важни работи се откриватъ, царю: страшно е и да помисли човѣкъ...

Асѣнь (съ въздышка).

И всичко това се върши отъ брата ми...

Драгомиръ.

Но по всичко се вижда, царю, че князътъ е влезалъ въ примките на нѣкои честолюбци...